

Deze jeugdtoppers gemist in de Krokusvakantie? Geen nood, u kan ze nog altijd zien

18-02-18, 16.14u - [Evelyne Coussens](#)

...

Er viel in Hasselt meer te plukken: de trage maar verfijnde *Wunderkammer*(6+) van WITHWIT, waarin objecten een eigen leven leiden, of *Haroun* (8+) van Sara Vertongen, naar een jeugdboek van Salman Rushdie. Maar wij vertrokken naar Gent, waar Kabinet K in première ging met *Invisible* (8+).

Het wordt de laatste jaren steeds duidelijker wat de kracht is van dit dansgezelschap: zijn ongepolijste kijk op de schoonheid én de gruwel van het leven, met inzet van een ploeg dansers die door zijn diversiteit (professionals en kinderen) die dubbelheid ongegeneerd pakt. De rollen zijn op alle betekenisniveaus *flou*: de kinderen zijn niet onschuldig (maar soms wel), de volwassenen niet zorgzaam (maar soms wel), jongens houden niet per se van meisjes, dansers zijn niet per se virtuoos.

In *Invisible* overleeft een roedel mensen – je kan niet spreken van een ‘gezin’ – te midden van het puin dat opgehoopt ligt onder ineengestorte stalen *poutrels*. De gewelddadige omgeving, mee opgeroepen door de heftige score van Stijn De Gezelle, creëert een dubbele verhouding tussen klein en groot. Volwassenen houden kinderen tegen de grond gedrukt, plukken ze van hun lijf als lastige aapjes of zwieren hen in het rond, waarbij het onduidelijk is of de kinderen gillen van vreugde of angst. Een schokkend mooie openingssequens waarin een meisje tot leven wordt gedanst krijgt later in de voorstelling zijn pendant in de pogingen van een jongen om een slagveld vol lichamen te reanimeren met de vrolijke mededeling: "Laat ons paardje spelen!" Maar de wreedheid is altijd slechts één zijde van de medaille. Op scènes vol vitale agressie volgen momenten van huiselijke geborgenheid, van ongedwongen samenzijn, van creatief spel. Het leven is niet één ding, het is veel dingen tegelijk – die ader weet Kabinet K, en niet voor het eerst, feilloos te raken.

De Morgen

19 februari 2018